

pot@lesk

KLICPEROVA DIVADLA HRADEC KRÁLOVÉ

INTERNETOVÝ MĚSÍČNÍK | ČÍSLO 2 | ŘÍJEN 2014

KAREL BROŽEK A JAN SKLENÁŘ DVĚ GENERACE REŽISÉRŮ

PROTŘENO S BARTLEY MCCORMICKEM

FOTOOKÉNKO Z PREMIÉR

PTÁME SE ZA VÁS

Další díl nové, ale přesto již velmi oblíbené kulinářské show je tady! Jan Vápeník v předchozím díle nominoval svého kolegu z herecké šatny - Jana Bílka. Jak protřel?

Druhý říjnový víkend patřil premiérám našich dvou nových inscenací - BEZ BAB! aneb Kutloch a Kytice. Podívejte se na pár fotografií z obou slavnostních dnů.

Na divadelním sekretariátu máme od nové sezony i dvě nové tváře. Zeptali jsme se jich na tři otázky, které jste nám poslali do našeho redakčního potleskového e-mailu.

O ČEM SI PŘEČTETE?

05

KAREL BROŽEK: KYTICE JAKO PARTITURA

Karel Brožek je osobnost, která hradeckému publiku není neznámá. Jak se mu u nás po letech režírovalo?

16

PROTŘENO S BARTLEY MCCORMICKEM

V novém díle našeho kulinářského magazínu vám své kuchařské umění představí Jan Bílek.

03

MODLITBIČKA KARLA JAROMÍRA

Úvodník dramaturgyně Jany Sloukové vás uvede do premiérové atmosféry Klicperova divadla.

05

JAN SKLENÁŘ: ZÁŽITEK I ADRENALIN

O své dojmy z režijního debutu se vám podělí náš herec a zpěvák Jan Sklenář.

06

KRISTOF MAGNUSSON

Muži mají okoralé svědomí. Nebo je to jinak? Prozradí vám autor hry BEZ BAB! aneb Kutloch.

07

JAK SE TOČÍ „MRTVOLY“?

V zázří jsme absolvovali přímý přenos do ČT art. Tentokrát to ale nebylo klasické "live" vysílání, víc prozradí režisér přenosu.

08

KLICPEROVO KUKÁTKO

Jaké inscenace jsme pro vás začali zkoušet? Klicperovým kukátkem nahlédněte za oponu.

12

PREMIÉRY BEZ BAB! A KYTICE

K našim říjnovým premiérám se vrátíme nejen v krátkém komiksu, ale i ve fotookenku.

13

NA KAFI S LENKOU

Tradiční fejeton Lenky Loubalové vám přinese jedno staré moudro: Hlavně, že jsme zdraví!

14

PTÁME SE ZA VÁS

Na vaše dotazy odpovídaly nové tváře našeho sekretariátu: Saša Loukotová a Kateřina Vápeníková.

MODLITBIČKA

KARLA JAROMÍRA

Není tomu tak dávno, co jsem natáčela pro „Divadlo žije“ výpověď dramaturga k tématu „povinná školní četba na jevišti“. Mluvila jsem samozřejmě o momentu, kdy na vás obchodní oddělení začne lehce tlačít a připomínat, že už zase uplynuly dva roky a bylo by proto záhodno přidat nový školní titul malým předplatitelům i lačným profesorkám, nebo kdy máte pocit, že by nebylo špatné vytáhnout nějakou tu klasiku a tajně se těšíte, jak jí pěkně moderně překopete, ale zase ne moc, aby zůstala její síla a ukázala se v novém světle, nebo kdy si prostě jen moc přejete literární skvosty zbavit prachu a přesto neděsit přílišnou aktualizací, zkrátka udělat vše pro to, aby tento oddíl dramaturgického plánu byl ukojen k spokojenosti všech a nebyl jen ironicky nazýván „čtenářským deníkem“.

Jsou díla, ke kterým chováte převelikou úctu. Dosáhla totiž ve vašich očích dokonalosti literární a svou obecnou známostí se již dávno stala zvláštním kultem a rodinným stříbrem. Kytice je jedním z nich. Je navíc zvláštní zabývat se jí u nás v Hradci Králové, nedaleko Erbenova rodiště, malebného městečka pod Zvičinou, kousek od místa, kde byl nalezen Rukopis královédvorský, ale i od

hřebenu, kde krkonošští spiritualisté dělali své okultní sedánky, zkrátka v kraji prostoupeném tajemnem a silami přírodními i duchovními. Miletín žije „svým“ Erbenem dodnes. Není to jen jeho rodný dům, muzeum a naučná stezka, ale i legendární a výtečné modlitbičky z pekárny pana Erbeny, které se prodávají přímo na náměstí.

Perníkové miletínské modlitbičky nechyběly ani na premiéře naší Kytice. Divadlo nadšeně aplaudovalo, a to nejen v onen slavnostní večerní čas, ale i o den dříve, na dopolední předpremiéře pro školy. Její mladí návštěvníci ani nedutali, hltali Erbenova slova a představení odměnili bouřlivým spontánním potleskem. Co víc si přát, chtělo by se dodat. Snad jen vyjádřit velký obdiv a dík. Erbenovým veršům, nasazení všech zúčastněných a hlavně režiséru Karlu Brožkovi, který inscenaci dostal a vytvořil jako „dárek“ ke svým osmdesátinám.

Děkujeme a srdečně vás zveme k nám do divadla, milí čtenáři! Přijďte si připomenout klenot české literatury a vypravte se s námi do světa, kde se tak věčně a věčně pojí etika s estetikou...

Vaše dramaturgyně

Jana Slouková

JANA SLOUKOVÁ

DVĚ GENERACE REŽISÉRŮ

U prvních dvou premiér nové sezony se potkaly dvě generace režisérů. Na jedné straně stojí Jan Sklenář, který inscenací komedie BEZ BAB! aneb Kutloch absolvoval svůj režijní debut. Na druhé straně je pak Karel Brožek, zkušený režisér, jehož inscenace mohli vidět diváci od Japonska až po Kanadu a který do Hradce Králové po dvaceti letech znovu přivezl Erbenovu Kytici. Jak se jim režirovalo? To se dozvíte v našich rozhovorech.

JAN SKLENÁŘ: BYL TO SKVĚLÝ ZÁŽITEK A ADRENALIN.

Honza Sklenář se v Klicperově divadle prezentoval dosud jako skvělý herec (vzpomeňme třeba Billyho Clavena v Mrzáku inishmaanském, Richmonda a Lady Annu v Richardu III. nebo Macheatha v Žebrácké opeře) a zároveň i jako baskytarista a zpěvák mnoha poloh a neobyčejného rozsahu v klicperácké kapele Mastix. Novou divadelní sezonu zahájil ve zcela nové roli, jako režisér. Jak se to stalo, co na to říká a zda bude v režisérské práci pokračovat, se dozvíte v našem videorozhovoru!

V čem je podle tebe síla Magnussonovy komedie?

Je to pro mě brilantní bakalářská anekdota se čtyřmi ohromnými hereckými příležitostmi. Žádná extra filosofie. Silné může být vyznění, o které se pokoušíme. Čtyři manželé, než by utráceli čas se svými ženami na nákupech, jej utrácí chlapeckými plky v nějaké kotelně. Myslí si, že o

sobě všechno ví, proto si věří a tráví čas spolu. Magnusson je ale nechá pěkně vykoupat v té jejich domnělé pohodě. Autor vlastně tolik nákupy neodsuzuje, ty jsou jen kulisa. Ukazuje spíš, jak k sobě nejsme mnohdy fér, jak věci neřešené později nezvládáme, jak nevíme, čím jsme. A je jedno, jestli muži, nebo ženy. Všichni. Je to ale celé nahlíženo jako jedna velká komedie.

Jak se ti pracovalo s kolegy?

Byl to skvělý zážitek a adrenalin. Děsil jsem se toho, že mě herečtí kolegové nepřijmou jako autoritu. Že se jim nezalíbí moje pojetí, výklad a všechny ty vymyšlené parádky. Ale zdá se, že jsme se navzájem střelili do noty, jsou ke mně velkorysí a trpěliví. Já se jim to snažím oplácet stejně.

Jaký je tvůj vztah k obchodním centrům?

Já k nim v podstatě vztah nemám. Nakupuji v menších krámech, a když už, tak v supermarketech. Obchodákem projdu většinou cestou do kina, ale jen projdu, a samozřejmě tam zabrousím, když nestíhám vánoční dárky. 24. prosince lítám jako pako od krámu ke krámu a kupuju zbytečnosti, aby mi nebylo trapně pod prázdným vánočním stromkem.

Celý rozhovor si můžete přehrát
na serveru YouTube na stránce:
<http://youtu.be/5bFWNbaC2Oo>

JAN SKLENÁŘ se narodil v roce 1978, působil v Národním divadle v Brně, Činoherním klubu Praha, Městském divadle Zlín, či Městském divadle Brno, ale jeho domovskou scénou zůstává již od dob absolutoria na brněnské JAMU Klicperovo divadlo v Hradci Králové. Kromě činohry se věnuje hudbě, především zpěvu. Zpívá jazzový, soulový, chansonový repertoár, se kterým se prosadil v inscenaci Kudykam M. Horáčka a P. Hapky. V současné době zpívá a hraje hlavní roli panthera Baghíry v muzikálu Mauglí v divadle Kalich Praha. V letech 2009 a 2013 byl nominován na cenu Thálie.

KAREL BROŽEK: KYTICE JAKO VÍCEVRSTVÁ PARTITURA

Druhou premiérou Klicperova divadla v letošní sezoně se stala pocta Karlu Jaromíru Erbenovi, a tedy jevištní podoba jeho nejznámější básnické sbírky Kytice. Režie se ujal Karel Brožek, jeden z nestorů české divadelní režie, osobnost těsně spjatá s Klicperovým divadlem, kde působil v devadesátých letech jako kmenový režisér a vytvořil zde obrovské množství úspěšných inscenací, mj. Baladu pro banditu, Malého prince, Každý má svého Leona, Tracyho tygra a mnoho dalších). Tématu Kytice se Karel Brožek věnuje opakovaně, v Klicperově divadle ji již uvedl na jevišti v roce 1994 a nyní, o dvacet let později, se k této látce znovu vrací. A rozhodně nejde v Kytici roku 2014 jen o jednoduchý remake staré inscenace! Důkazem budiž nejen nová scénografie Jana Toboly a kostýmy Ivany Brádkové, ale hlavně hudba, kterou pro ni složil Daniel Fikejz a velký prostor, který dostaly choreografie Lucie Holánkové. Jak se panu režisérovi do Klicperova divadla vracelo, jaká je jeho „nová“ Kytice a co pro něj znamená toto stěžejní dílo české literatury se dozvíte v následujícím videorozhovoru. Panu Brožkovi děkujeme za krásnou inscenaci a přejeme hodně spokojenosti, zdraví a vitality k jeho neuvěřitelným osmdesátým narozeninám!!!

Svůj scénář z Erbenových balad nazýváte sám „partiturou“. Proč?

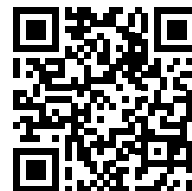
Protože když už dělám Erbena na jevišti, přeju si, abych ho obsáhl co možná nejvíc celého, aby z inscenace byla cítit hudebnost jeho veršů, aby proto v inscenaci byla výrazně zakomponovaná i gestikulace, pohyb po scéně, tanec. Pro mě to jsou stránky, které společně patří do partitury, nechci tyto složky oddělovat každou zvlášť. Chtěl bych, aby byly propojené jako části vícevrstvé partitury.

Kytici jste v Klicperově divadle režíroval již v roce 1994. V čem se bude lišit vaše Kytice roku 2014?

Cítím, jak se změnila doba. Tehdy v roce 1994, samozřejmě již dávno okouzlený Erbenovým veršem a étosem, jsem inscenaci dělal spíše návratem k folklóru. Kladl jsem důraz na folklórní baladiku. Mezitím nastalo dvacet let prudkých změn, které se odehrály ve společnosti, došlo ke zrychlení technického světa, který na nás útočí ze všech stran, a mě v mém věku už to trochu zahlcuje.... Proto se teď více soustředím a tlačím na téma mezilidských vztahů, na krutost a hororovitost Erbenových příběhů.

Celý rozhovor si můžete přehrát na serveru YouTube na stránce:
<http://youtu.be/AaSX3v7ueKI>

KAREL BROŽEK se narodil v roce 1935 v Olomouci. Od roku 1959 působil v celé řadě činoherních a loutkových divadlech, např. Semafor, Černé divadlo, Laterna Magica a v loutkových divadlech v Brně, Kladně, Plzni, Košicích a Nitře. V letech 1975–1979 byl režisérem v dnešním Divadle Minor a v letech 1997–2005 hostujícím režisérem v Teater Sörmland, Nyköping (Švédsko). Režíroval v Belgii, Polsku a Kanadě. V letech 1990–2005 byl ředitelem Divadla Lampion v Kladně a od roku 2006 působil jako umělecký šéf v divadle Ateneum v Katowicích (Polsko). Hrál i v několika filmech, například jako partner Ivy Janžurové ve filmu Co chytneš v žitě.

KRISTOF MAGNUSSON: MUŽI MAJÍ OKORALÉ SEBEVĚDOMÍ

Ptala se Jana Slouková

První premiérou letošní sezony byla jak už jistě víte německá komedie Kristofa Magnussona „Männerhort“, kterou u nás uvádíme pod názvem BEZ BAB! aneb Kutloch. Autor se bohužel nemohl dostavit na naši premiéru, protože právě brázdí německé knižní veletrhy a představuje svou prozaickou novinku „Arztroman“. I přesto si našel chvíli času na malý rozhovor pro náš magazín...

Byl „Kutloch“ vaše první divadelní hra?

Napsal jsem několik her ještě před ním. Pokud mám jmenovat nějaký pozoruhodnější projekt z minulosti, určitě bych zmínil svojí adaptaci pohádky o Sněhurce, kterou jsem uváděl v berlínské Volksbühne s divadelním souborem tvořeným bezdomovci.

Jak vůbec vznikl nápad napsat Kutloch?

Začalo to tím, že jsem si začal stále více všímat knih, ve kterých si psychologové a sociologové dělali starosti o muže, ačkoliv ženy ještě vůbec nedosáhly nějaké plnohodnotné rovnoprávnosti. Znovu a znovu se vynořovala alarmující čísla: Muži páchají jen 25 % pokusů o sebevraždu, ale 75 % sebevražd, muži koktají čtyřikrát častěji než ženy a jejich více také na zvláštních školách a v procentech nočního pomočování. Ženy si oproti tomu díky dvojí zátěži s rodinou a kariérou už léta zvykly na diskontinuitu práce na několika úrovních najednou a díky jejich vysoké schopnosti komunikace pracují v týmu dokonce lépe než muži. Přes všechno luxus dnešního světa to vypadá, že v mnoha mužích je ukotvena archaická potřeba žít v nebezpečí, riskantně a hrdinsky se obětovat. V době, kdy nás neohrožují ani zatoulaní medvědi, ani tažení nájezdníků, nezbývá nic moc jiného, než jezdit rychle autem, vytahovat se počtem piv nebo se alespoň zranit na fotbale. „No dobře“, říkal jsem si zpočátku. „To, že se už muži s jejich okoralým sebevědomím z Penthause nedostanou příliš daleko, není žádná novinka, ale jsou muži skutečně bytostmi, nutně potřebujícími ochranu, jak nám tvrdí maskulinisté? Budou muži za sto let znevýhodněné pohlaví nebo jsou to všechno jen žvásty sociologů?“ S těmito otázkami v hlavě jsem celé týdny křižoval obchodní centra a pozoroval páry.

Samozřejmě se musím zeptat, jaký je váš osobní vztah k obchodním centrům a nakupování?

Nejsem žádný velký fanoušek nakupování. Jediné, co rád nakupuji, je jídlo a knihy.

Použil jste ve své hře i nějaké osobní zážitky?

Velmi málo. Většina věcí mě při psaní začala napadat až v momentě, kdy jsem se skutečně vžil do postav.

Co byste si vzal s sebou, pokud byste musel prchat do podobné skryše, jako naši hrdinové?

No, pivo a pizza už by tam asi byla. Takže bych si vzal ještě knihy, ovoce a minerálku.

Kutloch je komedie. Dáváte přednost tomuto žánru, nebo se jedná v rámci vaší tvorby o výjimek?

Pro mě je humor důležitý duševní postoj. S humorem se dá svět nejen lépe vydržet, ale také lépe pochopit. Proto hraje v mé tvorbě důležitou roli.

KRISTOF MAGNUSSON je islandsko-německý prozaik a dramatik. Narodil se v roce 1976 v Hamburku. Studoval církevní hudbu, působil v kostele v Nordelbienu, po maturitě nastoupil na civilní službu a pomáhal v azylovém domě pro bezdomovce v New Yorku. Poté studoval v Lipsku a v Reykjavíku literaturu, na univerzitu v Lipsku se pak vrátil jako hostující profesor se specializací na tvůrčí psaní. Působil také na univerzitách v Londýně, v lowě a v Massachusetts. Píše divadelní hry, kromě úspěšné komedie Männerhort (Kutloch) jsou to například Sushi für alle, Der totale Kick nebo Enge im Haus und im Sarg. Na poli prózy debutoval románem Zuhause, bestsellerem se potom stala jeho román Das war ich nicht, a nejnovějším literárním počinem je čerstvě vydaný Arztroman. Kromě dramatu a prózy se věnuje také překládání z islandštiny. Žije v Berlíně. Nejúspěšnější divadelní hrou Kristofa Magnussona je bezesporu komedie Männerhort (Kutloch, u nás uvádíme pod názvem Bez bab!). Text z roku 2002 byl poprvé uveden o rok později na jevišti v Bonnu a brzy se stal divadelním hitem tamější scény.

JAK SE TOČÍ „MRTVOLY“

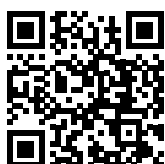
Vsobotu 20. září se uskutečnil z hradeckého Studia Beseda přímý přenos speciálního uvedení představení Noc oživlých mrtvol. Pořad byl součástí cyklu ČT art „SM kabarety“. Kabaret oživlých mrtvol vycházel z inscenace Klicperova divadla, která se úspěšně hraje již pět sezon. Noc oživlých mrtvol má sice punc zběsilé a neko-rektní podívané, ale – podobně jako v ostatních textech Davida Drábka – i zde je pod povrchem rafinované vystavěná satira. Neúprosný moderátor Beverly Rodriguez si do své televizní show zve samé bizarní hosty – usměvavého kutila Reného, Kiki a Baryka, kteří už 37 let vystupují jako pejsek a kočička, nebo Petra Koláře, majitele přesušené trvalé. Situace se však postupem času více a více zvrhává a v televizním studiu přibývá „neživých živých“... Kabaret přerůstající v nefalšovaný horor. Pocta všem zombie filmům kategorie A, B i C. To vše v přímém přenosu!

Pokud jste přenos sledovali, určitě jste si všimli, že se nejednalo o klasické „live“ vysílání. Živě byla přenášena pouze první půlka, druhá byla odvysílána ze záznamu. Více nám o tom prozradí ve videorozhovoru jeden z režisérů, Tomáš Klein.

Jak se liší divadelní a televizní podoba „mrtvol“?

Celý koncept je takový, že se celé vysílání tváří jako přímý přenos. Druhá polovina navazuje na divadelní představení, kde se postupně všichni mění v zombie a představení se svým způsobem rozpadá. Přímý přenos toto kopíruje, takže se postupně rozpadá celý přenos. Kameramani se to snaží točit dál, diváci utíkají a pracuje se s reálným časem v rámci televizního formátu.

Celý rozhovor si můžete přehrát
na serveru YouTube na stránce:
http://youtu.be/unWZ_vQr-b4

Televizní přenosové vozy se usadily před Studiem Beseda na Malém náměstí.

Asistentka režie usazuje diváky před zahájením přímého přenosu.

Předtočenou druhou polovinu představení mohli přítomní diváci i herci sledovat na plátně.

KLICPEROVO KUKÁTKO

NAHLÉDNĚTE SPOLU S NÁMI
ZA DIVADELNÍ OPONU.

Život divadelní je neúprosný a přelétavý. S velkou pompou, slávou a slzami se rozloučíte na premiérovém večírku s jednou inscenací a hned za dva dny na to už se lačně vrháte do práce nové, lákavé a neznámé. Nyní, v úvodu naší 130. sezony, jsme tuto výměnu v Klicperově divadle vzali pěkně zostra. No posuďte sami – v pátek 10. 10. ráno se uskutečnila předpremiéra druhé inscenace letošní sezony, v pátek 10. 10. večer první premiéra první inscenace letošní sezony, v sobotu 11. 10. večer hlavní premiéra druhé inscenace letošní sezony a zároveň paralelně ve Studiu Beseda druhá premiéra první inscenace letošní sezony. Že z toho nejste moudří? Dobře, zvolníme tempo. V neděli 12. 10. je

to jednoduché, spánek a popremiérové vydechnutí. Ale ne nadlouho, zběsilá pracovní jízda totiž zdaleka nekončí! Po této premiérové sadě našich zmíněných kusů **Bez bab!** aneb **Kutloch** a **Kytice** jsme totiž hned v pondělí 13. 10. zahájili novou práci. Rozečítáme **Absolventa**, tedy třetí premiéru letošní sezony, která spatří světlo světa 29. 11. a den na to, v úterý 14. 10. činíme totéž s naplánovanou čtvrtou premiérou, **Flignami, koksem a kutily**, kteří budou hotoví a pro publikum připravení 13. 12. coby poslední premiéra letošního kalendářního roku 2014. Uffffff, vyčerpávající tempo, slušelo by se říci, ale je prostě dobré tu a tam připomenout, že se v divadle jen tak nezahálí!

TERRY JOHNSON, CHARLES WEBB

ABSOLVENT

Odhazujeme tedy růženec z klokočí i knížky modlící ze Svatební košile, uzavíráme pasti obchodních center a vrata pánského Kutlochu a naši zkoušecí pozornost začínáme upírat jiným směrem. A jaká bude první zastávka? **ABSOLVENT**. Není mi třeba připomínat tento kultovní film z roku 1967, ve kterém Dustin Hoffman geniálním způsobem ztvárnil svého hrdinu Benjamina Braddocka, ztrácejícího se v povedeném milostném trojúhelníku s matkou a dcerou Robinsonovými, ale i ve vlastní rodině a revoltě. Málokdo však ví, že na počátku stál román Charlese Webba z roku 1963, ze kterého film vycházel.

V Klicperově divadle pro vás připravujeme divadelní verzi slavného příběhu, kterou napsal dle románu i filmového scénáře Terry Johnson. A na koho se v režii mladé režisérky **Terezy Karpianus** můžete těšit? Jako Benjamina Braddocka uvidíte **Matěje Anděla**, svůdnou paní Robinsonovou hraje **Martina Nováková** a její dceru Elaine **Natálie Holíková**. Na jevišti přivítáme také **Jana Vápeníka** coby pana Robinsona, **Františka Staňka** a **Zoru Valchařovou-Poulovou** v rolích Benových rodičů a **Miroslava Zavičára** v několika postavách, ve kterých nechybí kněz, psychiatr, recepční i striptérka. Scénu a kostýmy připravuje **Jan Štěpánek**, dramaturgii **Jana Slouková** a hudbu **David Smečka**.

Premiéra 29. listopadu ve Studiu Beseda!!! Těšte se s námi na oblíbenou klasiku v divadelní podobě! „Mrs. Robinson, you're trying to seduce me. Aren't you?“

Paní Robinsonová, vy se mě pokoušíte svést!“

Divadelní adaptace románu Charlese Webba, který však proslavil především stejnojmenný film z roku 1967 s Dustinem Hoffmanem v titulní roli. Benjamin, čerstvý absolvent prestižní americké univerzity ověnčený řadou školních vyznamenání, se vrací po studiích do domu svých rodičů. Nudu snobských večírků, úmornost rodičovských ambicí a vnitřní prázdnotu rozčeří až příchod rodinných známých – pana a paní Robinsonových. Svůdná paní Robinsonová si s Benem začne vášnivý zakázaný poměr, který však skončí v momentě, když Benjamin pozná její dceru Elaine. Rozjede se tak spirála lásky, žárlivosti, vzpoury i hledání vlastního místa ve světě. Absolvent jako příběh zmateného a zuřivého dospívání nejen v Americe šedesátých let. Absolvent jako romantická komedie o nás, kteří přesně víme, co nechceme, ale zatím stále nevíme, co chceme...

VIDEO Z PRVNÍ ČTENÉ ZKOUŠKY NALEZNETE NA NAŠEM KANÁLU YOUTUBE:

<http://youtube.com/KlicperovoDivadlo>

Zatímco Studio Beseda se bude věnovat hře na pomezí romantické komedie a dramatu, na hlavní scéně nás bude čekat pořádná divočina. V české premiéře totiž uvedeme v Klicperově divadle hru francouzského dramatika alžírského původu Mohameda Rouabhiho z roku 2006 **FLIGNY, KOKS A KUTILOVÉ**. Jak už název napovídá, nečeká nás v režii **Jana Friče** žádná selanka, ale zato pořádná úletová mafiánská groteska tarantinovského ražení. Už při vyvěšení obsazení se zúčastnění pánové zatetelili a jeden z nich nazval plánované uskupení „Ligou mistrů“. Souhlasíte s nimi?

Na jevišti se nám totiž v jedné partičce sejdou **Jiří Zapletal** (Sergio), **Jiří Panzner** (Franckie), **Jakub Tvrdlík** (Jo), **Vojtěch Dvořák** (Ritchie), **Ondřej Malý** (Tony), **Pavla Štorková** (Pamela) a **Filip Richtermoc** (Pan Casali, Pan Basmati a Matka). Scénu, vycházející ze současného pařížského předměstí připravuje výtvarník **Nikola Tempír**, kostýmy **Vladimíra Fomínová**, dramaturgii textu v překladu Jana Tošovského **Jana Slouková** a o hudební mix se postará **Jakub Kudláč**. Bude to vtipné, bude to originální, bude to drsné a bude to jízda! V to alespoň doufáme nyní, na počátku našeho zkoušení. Držte nám palce!

Premiéra se odehraje 13. prosince 2014 na hlavní scéně Klicperova divadla!

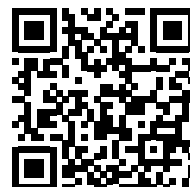
MOHAMED ROUABHI FLIGNY, KOKS A KUTILOVÉ

„Ty vole! S váma jsem neměl chystat vloupačku, ale festival dementů. Mistrovství světa v demenci!“

Drsná komedie francouzského dramatika alžírského původu svým spádem a stylem humoru připomíná filmy jako *Pulp Fiction*, *Podfu(c)k* či *Strach a hnus v Las Vegas*. Pětice zkrachovalých mafiánů se rozhodne vloupat do neobydleného zámku, kde má být ukrytý lup z dávné loupeže. Aby se k penězům dostali, potřebují sehnat pořádnou sbíječku, do kutilů mají ale naši hrdinové hodně daleko! Jejich drsnou partičku totiž tvoří Tony - židovský kokainista, bydlící se svou matkou, Sergio - italiano frajer a kápo, Franckie - jeho nohsled, Ritchie - básník, esoterik a mlátička a Jo - militantní homosexuál. Ironie, černý humor a výrazivo bez servítek, to jsou hlavní zbraně této mafiánské grotesky tarantinovského ražení, kterou v Klicperově divadle uvedeme v české premiéře. Drsná komedie pro drsnácké diváky starší patnácti let!

**VIDEO Z PRVNÍ ČTENÉ ZKOUŠKY
NALEZNETE NA KANÁLU YOUTUBE:**
<http://youtube.com/KlicperovoDivadlo>

Připravila: Jana Slouková

FOTOOKÉNKO Z PREMIÉR

NA KAFI... S LENKOU

HLAVNĚ, ŽE JSME ZDRÁVI!

Vážení a milí, jistě jste si všimli, že je za námi léto, dovolená, první desetina sezóny a podzim se vloudil mezi nás jaksi mimochodem. Sluníčko nás zatím úplně nepouští, což je ovšem poslední dobrá zpráva, kterou pro vás mám. Dějí se mi totiž opravdu podivné věci. Například jsem se tuhle probudila a bolelo mě ucho. No, to se stává, ale mě bolelo jako namožený sval, což je přece blbost, vždyť ucho je chrupavka! Ucho se taky nikdy nenadře, jako třeba svaly na rukou! Vyvodila jsem z toho jediný závěr: že už mne namáhá i sám blahodárny spánek. A ne-li mne, tedy určitě moje uši.

Pak jsem si vyjela do lesa na houby. Letos docela rostou, a tak moje poslední vášeň, která mi zbyla, mohla by letos být slušně ukojena. Jak tak chodím po lese, najednou slyším, že si za mnou někdo pohvizduje. Jelikož chodím sama, trochu jsem se lekla. Však to jistě znáte z detektivek, jak vrah svůj čin vždycky doprovází nějakou melodií, nějakým zvukem, sípáním, píšťalkou, či dokonce určitou písní. A já, nešťastnice, sama v lese, a někdo za mnou hvízdá! Nakonec jsem se zastavila a poctivě naslouchala. No, nebudu vás napínat, hvízdalo přímo ve mně. Vždycky při nádechu, někde v horních cestách dýchacích, možná ovšem i jinde, nejsem astmatolog, zahvízdalo to ve mně jak ve staré chatrči. Přestala jsem se bát okamžité smrti, hnedle mne však přepadl strach ze zdoluhavého umírání udušením.

Jelikož už dost dlouho nic nového nezkouším a představení zákonitě ubývá, ocitám se v tom zoufalém stavu, který kdysi dávno popsal již Karel Čapek. Když herec hraje moc, je unaven prací, ale je spokojen. Když nehraje, je nespokojen a smrti unaven z nicnedělání. A u mne se to projevuje neustálou ospalostí. Krom toho v divadle poletuje nějaký virus, pořád někdo kýchá, kašle, chrchlá a smrká, a tak to usadlo i na mne. V noci se bojím ulehnout, protože v sedě to jaksi

lépe snáším. Ale jakmile zaujmu polohu ležmo, kašel mnou nemilosrdně cloumá a nemohu dýchat. Před pár dny mne takový záchvat probudil, rychle jsem si sedla a když už byli všichni sousedé vzhůru, konečně jsem se uklidnila. Napi-la jsem se vody, a čekala, až se ta studená voděnka pěkně v mém tělíčku zabydlí, že se pak napiju ještě jednou. Uleh-nout jsem se stejně bála, a tak jsem se pomalu smířovala se spánkem vsedě. Jak tak sedím, začínám klimbat, sklenici stále svírám v hrsti, klimbání se mění v hluboký spánek, ruka povoluje a sklenice téměř plná vody mění moji zdra-votní matraci v bažinu. Ach jo, dějí se mi fakt divné věci!

Nedávno mi přišel mail, který radí, co máte dělat při náznacích infarktu. (Hrudní kost, levá ruka, znáte to!) Máte být domluveni s někým v bytě či v domě, tomu zavoláte a on okamžitě běží k vám a volá rychlou. Vy mezi tím sedíte před dveřmi na židličce a čekáte. Neuléháte! Vybrala jsem si ze svých sousedů krásného, silného, mladého muže jménem Luboš. Když jsem s ním a jeho přáteli seděla na dvorečku u vína, prozradila jsem mu to sladké tajemství, že v případě srdečních potíží bude ke mně volán. Odvětil, že je to v pořádku, že okamžitě po mém telefonátu popadne vychlazené bílé víno a dvě skleničky, a než bych řekla „švec“, bude u mne. Dost se vyděsil, když jsem mu vysvětlila, že nebudu říkat „švec“, nýbrž „infarkt“. Nakonec jsme se domluvili a židličku za dveře nainstaluji v nejbližších dnech, abychom pak zbytečně neztráceli čas.

Jak vidíte, laskaví čtenáři, můj podzim začal radostně. A to nás ještě čeká zima, na kterou se mohou těšit jedině šílení lyžníci, ďábelští bruslaři a malé nerozumné děti. My ostatní se měníme v medvědy a uléháme k spánku. Mluví ze mne deprese a proto raději skončím. Brum!

Vaše Lenka

PTÁME SE ZA VÁS

POSÍLALI JSTE NÁM OTÁZKY PRO NAŠE DVĚ NOVÉ TVÁŘE NA SEKRETARIÁTU DIVADLA. VYBRALI JSME TŘI, NA KTERÉ NÁM **SAŠA LOUKOTOVÁ** A **KATEŘINA VÁPENÍKOVÁ** ODPOVĚDĚLY.

ALEXANDRA LOUKOTOVÁ
SEKRETARIÁT
A INSPEKTORKA HLEDIŠTĚ

Otázka č. 1:

Kdy jste poprvé viděla Klicperovo divadlo?

Poprvé jsem byla v Klicperově divadle v 5. třídě se školou a bylo to na představení Bouře.

Otázka č. 2:

Co dělá inspektorka hlediště?

Snažím se zprostředkovat bezproblémový kontakt mezi zákulisím a foyer tak, aby byli spokojeni jak diváci, tak herci.

Otázka č. 3:

Která představení jsou vaše nejoblíbenější?

Miluju všechny naše inscenace, ale mezi mé nejmilejší patří Žebrácká opera a Labutí jezero. Všem je vřele doporučuji!

Otázka č. 1:

Kdy jste poprvé viděla Klicperovo divadlo?

Klicperovo divadlo jsem poprvé na vlastní oči uviděla na konci července 2012, kdy mě manžel přivezl poprvé do Hradce, aby mi ukázal místo našeho nového působiště. A za necelý měsíc jsme už byli i přestěhovaní.

Otázka č. 2:

Jste jako tajemnice uměleckého souboru spíš tajemná, nebo tajnůstkářská?

Tajemná tajnůstkářka :-)

Otázka č. 3:

Která představení jsou vaše nejoblíbenější?

Richard III. a Jedlíci čokolády.

KATEŘINA VÁPENÍKOVÁ
TAJEMNICE
UMĚLECKÉHO PROVOZU

VOJTA DVOŘÁK AKA BARTLEY MCCORMICK SE VRACÍ Z INISHMAANU A KONTROLUJE DOMOVY A PÁNVE HRADECKÝCH HERCŮ.

JAN BÍLEK: KOTLETY Á LA FARÁŘ

HOSTEM DRUHÉHO VYDÁNÍ MAGAZÍNU PROTŘENO SE STAL JAN BÍLEK, KTERÉHO V ZÁVĚRU PRVNÍHO DÍLU NOMINOVAL JAN „VÁPNO“ VÁPENÍK.

Jan Bílek byl na vaření poctivě připraven. Bartleyho očekával nejen s otevřenou náručí, ale již i s navařenou porcí. Dnešní pořad tedy měl poněkud odlišný scénář. Nejprve se jedlo, poté se vařilo a nakonec zbyl čas i na zábavu a „šmejdní“ po hereckém bytě. Jan Bílek dostal za svůj výkon 9,5 bodu. Gratulujeme. A na koho se můžeme těšit příště? To najdete v naší reportáži.

RECEPT PRO BLÍŽE NESPECIFIKOVANÝ POČET OSOB:

Ingredience: vepřové kotlety podle počtu strávníků, sůl, sladká paprika, tuk, strouhanka, cibule, nastrohaný sýr, 3-4 dl piva, jako příloha rýže nebo brambor.

Kotlety naklepeme, aby zvláčněly, poté je osolíme a potřeme sladkou paprikou. Kouskem tuku jemně vytřeme pekáč a vysypeme jej hrstkou strouhanky. Vložíme kotlety a zasypeme je nadrobno nakrájenou cibulí a nastrohaným sýrem.

Pekáč vložíme do předem vyhřáté trouby na 250 °C a pečeme 40 minut. Potom kotlety zalejeme 2-3 dl piva, pečeme dalších 10 minut a přidáme ještě 1 dl piva. Necháme dopéct dohněda a poté podáváme s rýží nebo bramborem.

JAK BYDLÍ JAN BÍLEK A JAK SE VAŘÍ KOTLETY Á LA FARÁŘ?

Podívejte se na pořad Protřeno na serveru YouTube na adrese: <http://youtu.be/20CwA1GXXo>

„Muži odplouvají jako vydry a ženy v podobě mořskejš panen.“

Viděli jste už Jedlíky čokolády a Velkou mořskou vílu? Tak vám do pomyslného trojlístku chybí ještě

Akvabely, mužský protějšek příběhu tří sester Davida Drábka.

Ve středu 22. října je na našich prknech zahrají kolegové ze Slovenského komorného divadla.

O Václavu Havlovi, jeho okolí i nás samotných! - VELVET HAVEL

Projekt Miloše Orsona Štědrone v režii Jana Friče dává šanci uchopit nelehké a ožehavé téma jedné z největších českých osobností (a již za života legendy) s nadhledem a s vysokou mírou originality.

Ve úterý 28. října Divadlo Na zábradlí na hlavní scéně Klicperova divadla.

VY JEŠTĚ OPRAVDU NEMÁTE DIVADELNÍ PŘEDPLATNÉ?

Poslední pěkná místa čekají už jenom na vás!
Přihlaste se na předplatné on-line: www.klicperovodivadlo.cz
nebo v předprodeji divadla ve Švehlově ulici (tel.: 495 512 857)
Nabídka pro dospělé, seniory, studenty i žáky.

DĚKUJEME NAŠIM SPONZORŮM A PARTNERŮM

MINISTERSTVO
KULTURY

KRÁLOVÉHRADECKÝ
KRAJ